

«ΓΑΜΗΛΙΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ» του κ. Αγγελου Τερζάκη, θέατρο Μαρίκας Κοτοπούλη.

Το καλό έργο είτε μελετιέται, είτε παρουσιάζεται στη σκηνή, την ίδια πάντα ευχαρίστηση μ'ας δίνει, ανεβάζοντάς μας στο ύψηλότερο πνευματικά επίπεδο και συχνά πότερο στην πρώτη περίπτωση.

Αλλά πάλι πόνοντάς τα να τα διαβάσουμε σταματούμε στενοχωρημένοι στη δεύτερη κιόλας σελίδα και τόφηνουμε παράμερα, μα πού άστέσο τα βλέπουμε μ' ευχαρίστηση άπόναν καλό σκηνοθέτη ανεβασμέναι. Κι' άλλα τέλος δέν είνε άξια μήτε γιά διάβασμα, μήτε γιά παράσταση.

Στην τελευταία κατηγορία περιλαμβάνεται και το έργο τούτου του κ. Αγγελου Τερζάκη.

Όσο κι' άν προσπαθήσε ο μεγάλος σκηνοθέτης κ. Σαραντίδης κι' όσο ύπέροχα κι' άν έπαιξε ή άφραση Μαρίκα κι' άλλοι οι άλλοι ήθοιοι — τον κ. Παππά δέν τόν βοήθησε καθόλου ο ρόλος του — δέ μπόρεσαν να κρατήσουν το έργο αυτό από την άποτυχία και να τραθήξουν τους θεατές από την κόυραση.

Με την πρώτη κιόλας πράξη καθέναν σχηματίζε τη γνώμη της κατώρισης.

Στο «Γαμήλιο Έμβατήριον», που μήτε δράμα είνε, μήτε ήθογραφία, μα κάτι ανάμικτο, όλα τα πρόσωπα είνε βέβαια άληθινά και κρύβουν μέσα τους καθένα χωριστά μα διαμέ του τραγωδία. Είναι όμως τόσο φτωγά δοσμένοι οι χαρακτήρες τους και τόσο ξεχαλαρωμένη ή συννομεταξύ τους κλοσή, που κατανιάει άναγκαστικά ένα κουραστικό κι' άνοούσιο μυθιστορηματικό.

Κι' έχτός αυτού, γιατί όλη ή δράση του να γίνεται στην έπιτοχία; Με τον πρώτο άντρα που θάβαζε σπύρι της γυναίκα ή χήρα, με τις τέσσαρες άνύ-

παντρες κόρες, δέ θα μπορούσε να βρει ήουγία από την καταλαλιά και το σούσουρο της γειτονίας. Ένώ στην Αθήνα, ή σε καμιά μεγάλη πολιτεία το πράμα διαφέρει. Όλα μπορούσατε να γίνοντε χωρίς κανένα φόβο...

Σάν κλειέται γιά στερνή φορά ή εκδοκία, ο άποκαμωμένος θεατής γελά σε βάρος του έργου, αντίς να λησπεί τα τα υποκαμωρισμένα κλόσματα — όλη την σκηνόγεια με τις γεροντακόρες και τους φίλους — και να τόν κυριεύει μια όργη ενάντια στην κοινωνία που τόκανε έτσι κι' ενάντια του ίδιου του έκαστου, που άφίνει κι' ανεβαίνουν οι άλλοι στο σθέρο του. Κι' αίτια τούτου ή μεγάλη φτώχεια του έργου.

Και γιά να τελειώνω — δέ μπορεί βιάσπετε κανείς να πεί ό,τι κι' όσα θέλει — άβελιά και ο κ. Τερζάκης, με το κοινό του έργο, επικυρώνει τη γνώμη πως οι Έλληνες συγγραφείς δέν είναν ικανοί άπόδη να φτιάξουν ένα θεατρικό έργο της προκοπής.

Όλα, έχτός βέβαια από το «Βασιλικό» του Μάτση και του Παύλου την «Τρισεύγενη» — και κανά δυό άλλα — είναι έργάκια του «ποδιού» χωρίς καμιάν άνώτερη κνοή και χωρίς καμιά ποιήση.

Μπορεί τούτο στην ως τώρα λεγόχρονή ζωή αυτού του είδους της λογοτεχνίας να όφείλεται.

Μά μπορεί — ποιός ξέρει; — και στην έπιτολαιότητα και τόν φαντασματικό όλων σχεδόν των άπεγνωρισμένων θεατρικών και γενικά συγγραφέων της Ελλάδας.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΥ